

der var bleven anbragt paa et Staffeli midt i Atelieret tilligemed et Par magelige Stole.

Paa den ene Skitse var Jægermesteren fremstillet i sort Frakke staaende paa Folketingets Talerstol med nogle Papirer i Haanden. Blikket var rettet ud imod Beskueren, lynende af Aand og Myndighed. Paa den anden Skitse viste han sig derimod i sin Laboratedragt; den hvide Kittel og den sorte Fløjlsbaret. Her holdt han en Kartoffelblomst i Haanden, og paa et Bord foran ham var der antydet et Mikroskop og andre Instrumenter. Ansigtstrykket var paa dette Billede grublende, dybt alvorligt og fuldt af Lidelse.

»Sæt dig nu ned, Jytte — og betragt!« sagde han. »Og nu siger vi ikke et Ord . . . Tavshed saalænge Retten sidder!«

Jytte blev i første Øjeblik opbragt og havde Møje med at holde gode Miner. Siden følte hun sig nedslaaet og desuden forlegen paa Fætterens Vegne.

Uvilkaarlig stjal hendes Blik sig engang op paa Atelierets Vægge og hen til de andre Staffelier, der stod rundt omkring, for at finde de personlige og intime Arbejder, som Karsten From engang havde talt til hende om. Men der var overalt kun denne falske og tomme Bravur-Kunst, denne virtuosmæssige Dygtighed i Gengivelsen af Silkestoffer, Guld-